

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag mogen we het feest vieren van de Drie Koningen.
Maar in het evangelie van vandaag zien we ook een andere koning,
koning Herodes.

Wat een verschil!

De Drie Koningen komen met kostbare geschenken,
goud, wierook en mirre.

Terwijl koning Herodes de kleine Jezus alleen maar wil doden.

Daarom wil ik in mijn preek juist ook eens
naar dat verschil kijken:

De Drie Koningen, maar ook koning Herodes!

Wie waren deze Drie Koningen eigenlijk?

Volgens het evangelie waren het Wijzen uit het Oosten.

Magiërs.

Dat wil zeggen, wijze mensen,
die de sterren bestudeerden.

En zij hadden een ster gezien
die zou duiden op de geboorte

van de pasgeboren Koning der Joden.

En zij wisten blijkbaar dat deze pasgeboren Koning de Joden
een heel belangrijk iemand zou worden!

Iemand die waarschijnlijk voor de hele wereld
van groot belang zou kunnen zijn.

En daarom waren zij op zoek

naar die pasgeboren Koning

en wilden zij die pasgeboren Koning hulde brengen.

En daarom hadden ze kostbare geschenken bij zich.

Maar waarom spreken wij dan toch over de Drie Koningen
en niet over de Wijzen uit het Oosten?

Wel, allereerst omdat de geschenken
buitengewoon kostbaar waren.

Koninklijk!

En zo worden deze wijzen uit het Oosten,

in de traditie de Koningen uit het Oosten genoemd.

En waarom drie?
Omdat ze drie soorten geschenken meebrachten:
Goud, wierook en mirre.
En zo krijgen zij dan ook nog eens drie namen:
Melchior, Baltazar en Caspar.
Maar eigenlijk waren het dus van oorsprong:
wijzen, magiërs, uit het Oosten.

Maar wie was dan Koning Herodes?
Herodes was koning in de hoofdstad Jeruzalem
namens de Romeinse bezetter.
Jeruzalem had dus geen eigen koning,
maar er zat een vreemde koning op de troon.
We noemen dat een vazalkoning.

Nu zou je kunnen verwachten
dat het Joodse volk ernaar uitzag
om weer eens een eigen koning te hebben.
Een koning uit het huis van David.
Maar het lijkt erop dat de Joden in die tijd
er inmiddels al zo aangewend waren
dat ze door een vreemde mogendheid werden geregeerd,
dat ze nog maar nauwelijks het verlangen hadden
naar een eigen koning.

En nu zie je een heel pijnlijk verschil.
Jezus wordt geboren in een stal in Bethlehem.
Maar de Joodse mensen in Jeruzalem
weten van niets.
Terwijl Jeruzalem en Bethlehem vlak bij elkaar liggen.
Maar nogmaals, het dringt allemaal
niet meer tot hen door.

En nu moeten er waarachtig Wijzen uit het Oosten komen
met de vraag:
'Waar is de pasgeboren Koning der Joden?'
En je hoort de Joodse mensen in Jeruzalem al bijna zeggen:
'Oh, is er bij ons een nieuwe Koning geboren?'

Wij weten helemaal van niets, hoor?'
Er is blijkbaar geen enkele belangstelling.
En ook geen enkele blijdschap.

En nog erger: als koning Herodes dit hoort,
wordt hij zelfs bang.
Bang voor zijn eigen hachje, zijn eigen koninkrijkje.
Vaak als je iets ten onrechte bezit,
ben je extra bang
dat het eventueel weer van je afgenomen wordt.

En dan ontpopt koning Herodes zich zelfs
als een hele wrede koning.
Hij laat liever alle jongetjes tot twee jaar
doden in Bethlehem,
dan dat dit pasgeboren kind werkelijk
de nieuwe Koning der Joden zou kunnen worden.
Wat een wreedheid van koning Herodes.
Waar de zucht naar macht
allemaal niet toe kan leiden!

Wat kunnen wij van dit verhaal leren?
Wel, ik wil u een paar dingen noemen
die mij persoonlijk raken!
Wij zijn er soms zo aan gewend geraakt
dat het in de kerk allemaal wat minder wordt,
dat we voor niets of niemand meer echt warm lopen.
En het zijn nu vaak de buitenlanders,
net zoals de 'Wijzen uit het Oosten'
die wel oog hebben voor de rijkdom van ons geloof.
Surinamers, Filipijnen, Polen en noem maar op.
Zij zijn nog wel echt op zoek
naar de dingen van ons geloof.

En dan is maar net de vraag:
Laten we ons een beetje meenemen
door hun enthousiasme?
Of blijven we, zoals de Joodse mensen toen in Jeruzalem,

gewoon op onze plaats zitten?
De Wijzen uit het Oosten gingen enthousiast
door naar Bethlehem,
maar de Joodse mensen in Jeruzalem
bleven gewoon thuis.
Wat een vreselijk verschil!

Nog een verschil!
Ik zei het u al: Koning Herodes werd zelfs bang.
Bang om zijn eigen koninkrijkje te verliezen.
En dan denk ik wel eens:
Ach, was hij maar meegegaan met die Drie koningen
naar dat Kind in Bethlehem.
Dan had hij daar een Kind gevonden,
dat helemaal niet de baas wil spelen over anderen.
Integendeel, dit Kind zal later koning worden
niet om te heersen, maar om te dienen.
Jezus waste de voeten van zijn leerlingen.
Weet u nog wel, op Witte Donderdag.
Dat is het koningschap van Jezus.
Niet heersen, maar dienen.

Maar kennen wij allemaal niet ergens diep in ons hart
die angst,
dat God over ons zou willen heersen,
ten koste van ons zelf,
in plaats van ons te willen dienen
en ons te willen zegenen.
Dat kan een hele diepe angst zijn.
En er is er maar één,
die die angst van ons kan wegnemen!
En dat is dat Kind in die kribbe.

Laten wij daarom wel met de Drie Koningen meegaan
naar Bethlehem
en daar het Kind ontmoeten met zijn moeder Maria,
op onze knieën neervallen.